

Bruno Ferrero: A két jégtömb

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén.

Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány „jónapot”, egy-két „jóestét”. Semmi több. „Jégtörésről” szó sem volt. Mind a ketten azt gondolták a másiktól: - Igazán eljöhethetne hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi és a jégtömbök még jobban önmagukba zárkóztak.

Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki:

- Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult. Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra.

Meglepő módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte: - Milyen a nap?

- Csodálatos... Maga az élet - válaszolta zavartan a borz.

- Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! - mondta a másik.

A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrt egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye aranyugárként hatolt be az üregbe.

Néhány hónappal később egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakká változik. Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig. A másik jégtömb is ugyanezt érezte. Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska kezdett csordogálni. Ki is folyt az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak, amelyben az ég kékje tükröződött.

A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törekenységét és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra.

Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomjukat oltsák. A rovarok ott zümmögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókus pedig megfürdött benne. És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak.

Olykor elég egy napsugár. Egy kedves szó. Egy köszönés. Egy simogatás. Egy mosoly. Ilyen kevés dolog elég ahhoz, hogy boldoggá tegyünk azokat, akik körülöttünk élnek. Akkor miért nem tesszük ezt?

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházpasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek
— 2010. február - VIII. évf. I. szám —

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntünk mindenkit lapunk februári számának megjelenése alkalmából.

Újra meg újra szembesülni a saját, vagy hozzátartozóink szenvedésével, nehéz feladat.

Amikor úgy érzem, végre egy kicsit fellélegezhetek, úgy tűnik, minden rendben van körülöttem, megbékéltem a betegséggel és az elengedés fájdalmával... akkor újabb megpróbáltatás következik.

Ismét aggódok, harcolok egy újabb betegséggel, ami bejelentkezett. Nem váratlanul jött, de most a bizonyosság, hogy tudom, itt van és bármikor lesújthat... ez az, ami nagyon fáj!

Napokig külön-külön szenvedünk, küszködünk, sírunk, hallgatunk.

Aztán már nem lázadozunk, elfogadjuk, hogy családjunkban gyakori vendég a betegség, de ahogy már lenni szokott, ismét megpróbáljuk „mi magunk megoldani”.

Vigasztalnak, miközben halkán, csendesen, én is vigasztalok másokat. Csak csendben, hallgatva.

A csendben megnyugszik a lelkem, és újra hallom: „*Ne félj, mert veled vagyok!*” Hallom, mert kitértam a szívemet az engem és mindenkit oly nagyon szerető Istennek! Boldog vagyok, mert életemet, életünket ismét rábízva, együtt megyünk tovább. Megfogom a társam kezét és továbbadom az üzenetet: „*Ne félj, mert veled vagyok!*” Nem gondolunk arra, hogy mi lesz holnap hiszen „elég a mának a maga baja”. Elég azt tudni, hogy a Boldogságos Szűz Mária oltalmában, ismét az Úrra hagyatkozva indulunk tovább. Ennyi elég.

A minket oly nagyon szerető Istenben bízva és a Boldogságos Szent Szűz oltalmára hagyatkozva, kívánok minden beteg testvéremnek és segítőknek sok kegyelmet, a betegség, szenvedés és a nehézségek elviseléséhez!

Testvéri szeretettel:

Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó

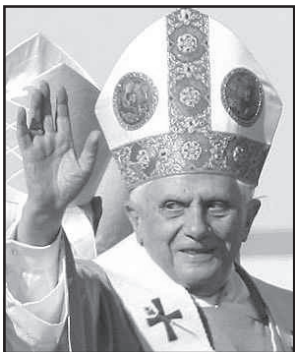

„Most hát ezt mondja az Úr, a teremtőd, Jákob, az alkotód, Izrael: Ne félj, mert megváltalak; neveden szólítalak: az enyém vagy. Ha tengereken kelsz át, veled leszek; és ha folyókon, nem borítanak el, ha tűzön kell átmenned, nem égsz meg, és a láng nem perzsel meg. Mert én, az Úr vagyok, a te Istened, Izrael Szentje, a Megváltód. Váltásodul odaadom Egyiptomot, Kust és Szebát cserébe érted. Mert drága vagy a szememben, mert becses vagy nekem és szeretlek. Embereket adok oda érted, és nemzeteket az életedért. Ne félj hát, mert veled vagyok!”
Iz 43,1-5

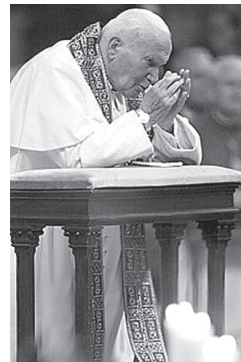
II. János Pál kezdeményezésére 1993-tól február 11. A BETEGEK VILÁGNAPJA. 1858-ban ezen a napon jelent meg a Boldogságos Szűzanya Soubirous Bernadett 14 éves francia lánynak Lourdes-ban, majd február 15-én a sziklabarlangban csodatevő forrás fakadt. Szűz Mária közvetítőnek szánta Bernadettet, üzeneteit neki mondta el és arra kérte, továbbítsa azokat. Sokáig tartott, míg a kislány szavait hitelesnek fogadták el. A jelenések helyén ma már hatalmas templom áll Lourdes-ban, és a testi-lelki szenvedők, gyógyulást keresők millióit vonzza.

E helyen 1864-ben templomot építettek, amelynek IX. Pius pápa bazilika címet és előjogokat adományozott.

Lourdes-ban a zarándokok száma évente nő, és a természetes módon meg nem magyarázható gyógyulások száma is magas. A világnap célja, hogy „Isten egész népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, segítse elő a szenvedés megértését.”

Szentatyánk, XVI. Benedek pápa idei Betegek Világnapjára írt üzenetében hangsúlyozza, hogy az ember nem akkor gyógyul meg, ha menekül a fájdalom elől, hanem ha képes arra, hogy a nehézségekben értelmet találjon a Krisztussal való egyesülés révén. A Papság Évére való tekintettel a Szentatya megállapítja: a betegeket szolgáló papok Krisztus részvételének jelei és eszközei. XVI. Benedek végül arra kéri a betegeket, hogy imáikat és szenvedéseiket ajánlják fel a papokért, hogy hűségesek maradjanak hivatásukhoz. Szolgálatuk hozzon bő lelki termést az egész egyház javára.

II. János Pál imája: Segíts a szenvedésben!

Ó Mária, aki Fiaddal együtt végigjártad a kereszttut, Anyai szívedben gyötrődöttél a fájdalomtól, de nem feledted beleegyező szavadat és mélységesen bíztál abban, hogy akinél semmi sem lehetetlen, be fogja teljesíteni ígéreteit. Esdd ki számunkra és a jövődő nemzedékek emberei számára a kegyelmet, hogy rá merjünk hagyatkozni Isten szeretetére. Segíts, hogy a szenvedésben, a megvetésben, a próbatételekben, még ha sokáig tartanak és kemények is, soha ne kételkedjünk az Ő szeretetében, Jézusnak, a Te Fiadnak tisztelet és dicsőség mindörökké, Ámen.

XII. Pius pápa

Maradj velem!

Jöjj, Szentlélek, válaszd testemet templomoddá! Jöjj, és maradj velem mindenkor! Tölts el bensőséges szeretettel Jézus Legszentebb Szíve iránt, hogy teljes szívemmel, egész lelkemmel, minden érzületemmel és teljes erőmből szolgáljak neki. Neked ajándékozom testem és lelkem összes képességeit. Uralkodj minden szenvedélyemen, érzelmemen és indulatomon! Vedd el értelmemet és akaratomat, emlékezetemet és fantáziámat! Ó, Szeretet Lelke, tölts el bőségesen hatékony kegyelmeiddel! Önts belém erényeid teljességét, növelj hitemet, erősítsd reményemet, gyarapítsd bizalmamat, és gyullaszd fel szeretetemet! Árasz el hét ajándékok, gyümölcseid és boldogságaid bőségével! Legszentebb Szentháromság, lelkem legyen a szentélyed! Ámen.

Gonzága Szent Alajos

Felajánlás a Szűzanyának

Szűz Mária, Te vagy az én királynőm! Testemet és lelkemet ma, minden nap és halálom óráján a Te oltalmazd, különös gondviselésedbe, anyai szívedbe ajánlom! Neked ajánlom minden reményemet, minden örömet, minden gondolatomat és esendőségemet, életemet és halálomat. Közbenjárásod és érdemeid által eszközöld ki nekem a kegyelmet, hogy minden gondolatomban, szavamban és tettemben a Te isteni Fiadnak szent akaratát teljesítsem. Ámen